

Vězeňská služba České republiky

Generální ředitelství Praha, odbor majetkoprávní

Soudní č. 1672/1a, pošt. přihrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 602, fax: 244 024 603, ISDS: b86abcb

Č.j.: VS 7/004/001/2013-50/PRV/088

V Praze dne 21. června 2013

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Počet výtisků: 2
Výtisk č.: 1
Počet listů: 5
Přílohy: dle textu

Žalobce: Česká republika - Vězeňská služba České republiky, Soudní 1672/1a, 140 67
Praha 4
zast. na základě pověření JUDr. Marcela Wainarová, MBA

Žalovaný: Česká republika - Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, 170 00
Praha 7

Věc: Žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.5.2013 čj. UOOU-00182/13-27 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013 čj. UOOU-00182/13-2120.5.2013 – dvojmo

Soudní poplatek:

řízení je podle § 11 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozeno od soudního poplatku.

Přílohy:

- kopie rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.5.2013, čj. UOOU-00182/13-27
- kopie rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013 čj. UOOU-00182/13-21
- kopie rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013, čj. UOOU-00182/13-21
- pověření

I.

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) ze dne 25.3.2013 čj. UOOO-00182/13-21 byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) a byla mu podle § 45 odst. 3 tohoto zákona uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Včas podaný rozklad žalobce byl zamítnut rozhodnutím předsedy ÚOOÚ ze dne 20.5.2013 čj. UOOO-00182/13-27, které bylo žalobci doručeno dne 22.5.2013 a tímto dnem nabylo právní moci.

Žalobce je toho názoru, že postupem žalovaného byl zkrácen na právech tak, že vydaná rozhodnutí jsou nezákonná a proto je napadá v celém rozsahu.

Důkazy:

- rozhodnutí ÚOOÚ ze dne 25.3.2013 čj. UOOO-00182/13-21
- rozhodnutí předsedy ÚOOÚ údajů ze dne 20.5.2013 čj. UOOO-00182/13-27

II.

Rozhodnutí ÚOOÚ ze dne 25.3.2013 čj. UOOO-00182/13-21 a na něj navazující rozhodnutí předsedy ÚOOÚ ze dne 20.5.2013 čj. UOOO-00182/13-27 trpí následujícími vadami a nezákonností:

Skutek, v němž ÚOOÚ a následně předseda ÚOOÚ shledal naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů je v samotném výroku rozhodnutí ÚOOÚ ze dne 25.3.2013 čj. UOOO-00182/13-21 vymezen jako „... tím, že v jím provozovaném vězeňském informačním systému měli přístup ke všem údajům vedeným v tomto systému všichni zaměstnanci oprávnění v něm pracovat (cca 5000 osob), v důsledku čehož došlo v době mezi 14. květnem a 5. červnem 2012 k neoprávněnému přístupu k osobním údajům ...“. Tyto dvě skutečnosti jsou evidentně vnitřně rozporné – není možné, aby osoba oprávněná k přístupu a vkládání údajů v informačním systému z něj získala údaje neoprávněně. Tento *contradictio in adiecto* tak svědčí o tom, že nedošlo k porušení § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů *((1) Správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.)* ze strany žalobce, resp. že *causa* je pod skutkovou podstatu správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů podřazena zcela uměle.

Osoby, které poskytly fotografie osob figurujících v kauze MUDr. Davida Ratha ke zveřejnění, tyto fotografie získaly řádně a oprávněně. Nezákonnost spočívala až v dalším nakládání s těmito fotografiemi, tedy jejich poskytnutí ke zveřejnění, přičemž tento jejich postup nemohl žalobce nijak ovlivnit.

Žalobce se tak domnívá, že skutek tak jak je vymezen v rozhodnutí ÚOOÚ nemůže naplnit a nenaplníje skutkovou podstatu deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce napadá absenci jakékoli příčinné souvislosti mezi počtem osob s oprávněním k přístupu a vkládání informací v žalobcově informačním systému a zveřejněním fotografií osob figurujících v kauze MUDr. Davida Ratha. ÚOOÚ ani předseda ÚOOÚ se nijak nezabývali podle žalobce zcela zásadní otázkou, zda by ke zveřejnění fotografií osob figurujících v kauze MUDr. Davida Ratha došlo i v případě omezení počtu osob s tímto oprávněním, a to jak ve vztahu ke všem informacím v žalobcově informačním systému, tak ve vztahu k informacím pouze některým. Obě napadená rozhodnutí nebyla vydána na základě pravdivě a úplně zjištěného stavu věci, neboť žalovaný nijak neodůvodnil v čem mělo spočívat žalobcovo porušení cit. § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Jedině oč žalovaný toto své tvrzení opírá je skutečnost, že ve vězeňském informačním systému provozovaném žalobcem měli přístup ke všem údajům vedeným v tomto systému všichni zaměstnanci oprávnění v něm pracovat (cca 5000 osob). Subjektivní názor ÚOOÚ, že přístup do informačního systému pro 5000 osob je příliš, považujeme za zcela irelevantní a nezpůsobilý naplnit skutkovou podstatu správního deliktu. Tento názor ÚOOÚ vede k absurdnímu závěru, že zaměstnavatelé s vyšším počtem přístupů do informačního systému než je 5000 jsou automaticky pachateli deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů. S počtem okolo 10000 zaměstnanců považujeme počet 5000 oprávnění v informačním systému za zcela odpovídající. Žalobce považuje tento názor za fakty nepodložené přesvědčení, které v právním státě (zásada zákonnosti zaručená ústavním pořádkem či správním řádem samým) nemůže být důvodem pro uložení sankce. Žalovaný veden tímto, svým subjektivním názorem, že 5000 osob s přístupem ke všem údajům vedeným v informačním systému je prostě příliš, nijak neuvažoval o důvodech tohoto stavu, činnostech, které žalobce zajišťuje, jakými procesy tyto činnosti zajišťuje apod. Oprávnění v informačním systému byla u žalobce nastavena dle potřeb zaměstnanců, tak aby tito mohli řádně a na základě maximálně možného rozsahu informací plnit své pracovní úkoly. Jedině tak je možno zajistit vysokou kvalitu výstupů a v převážné většině splnění pracovních úkolů vůbec. Jako příklady možno uvést přemísťování odsouzených, kdy je třeba, aby se jednotlivé osoby v přijímající věznici/vazební věznici, kteří budou vůči odsouzenému plnit své povinnosti (vychovatelé, psychologové, zvláštní pedagogové, apod.) seznámily s profilem konkrétního odsouzeného/obviněného, aby se příslušníci provádějící eskorty či transport, kteří nejsou z téže věznice/vazební věznice, mohli seznámit s konkrétní osobou eskortovaného, aby pracovníci metodických a evidenčních útvarů (ať již generálního ředitelství či jednotlivých věznic/vazebních věznic) mohli nahlížet a čerpat z údajů o všech odsouzených/obviněných a mnohé a mnohé další.

Dalším zjevným protimluvem je odůvodnění sankce tvrzením předsedy ÚOOÚ, že „...interní předpis „Nařízení ...“, tak jak byl účastníkem řízení aplikován, umožňoval, aby k veškerým osobním údajům měl přístup každý zaměstnanec, který byl jakýmkoli způsobem povinen pracovat s daty vězněných osob. Tento stav evidentně svědčil o nedostatečném plnění povinností ...“. Žalobce poukazuje na to, že jestliže je zaměstnanec povinen v rámci své náplně práce pracovat s určitými daty – u žalobce konkrétně se jedná o plnění zákonných povinností v zájmu státu - pak k těmto datům musí mít přístup, přičemž plnění těchto zákonných povinností nemůže naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.

Za zcela irelevantní v dané věci žalobce považuje argumentaci žalovaného v cit. rozhodnutí ÚOOÚ a předsedy ÚOOÚ týkající se úprav přidělení oprávnění v informačním systému žalovaného po provedené kontrole ÚOOÚ, a to obzvláště v situaci, kdy žalovaný sám – předposlední odstavec rozhodnutí předsedy ÚOOÚ – zohlednit budoucí stav zcela odmítá.

Za nepodložené a dle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelné považuje žalobce tvrzení žalovaného: „Nicméně zjištění porušení povinností podle § 13 odst. 3 a 4 zákona č. 101/2000 Sb. aplikaci § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. evidentně znemožňuje.“ Žalobce nastavil oprávnění v jeho informačním systému dle jeho nejlepšího vědomí a svědomí, včetně kontroly veškerého pohybu uživatelů v tomto informačním systému, a to dle potřeb při plnění svých úkolů.

Žalovaný rovněž namítá chybnou aplikaci § 45 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, resp. pasivní legitimaci žalovaného být pachatelem správního deliktu dle tohoto ustanovení, neboť návštěi tohoto ustanovení stanoví „(1) Právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že ... “. Toto ustanovení tak dle výkladu příznivějšího pro „pachatele deliktu“, který by měl být dle základních zásad správního trestání a trestání vůbec přijímán, může být pachatelem pouze podnikající právnická nebo fyzická osoba, což žalobce není. Absence čárky před slovem „nebo“ tento výklad podporuje. V této souvislosti rovněž žalobce namítá, zda jej vůbec lze podřadit pod pojem „Právnická osoba“, když základní dělení subjektů práva jsou: fyzické osoby, právnické osoby a stát.

Všechny výše uvedené skutečnosti jednotlivě i ve svém souhrnu prokazují, že v daném případě – tedy ke zveřejnění fotografií osob vyšetřovaných v kauze MUDr. Davida Ratha v deníku Blesk dne 2. a 5. června 2012 došlo pouze v důsledku selhání dvou fyzických osob zaměstnaných ve Vězeňské službě ČR, přičemž k porušení § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů žalobcem nedošlo, a že nastavení oprávnění v informačním systému žalobce jsou v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů. Je faktem, že žádné zabezpečení či politika přístupových práv žádného informačního systému neumí zabránit individuálnímu pochybení lidského faktoru, neboť vždy bude existovat alespoň jedna osoba, která bude oprávněna k informacím, které může poskytnout ke zveřejnění.

V dalším žalobce odkazuje na svá vyjádření v předmětném řízení, zejm. rozklad proti rozhodnutí ÚOOÚ ze dne 25.3.2013 č.j. UOOO-00182/13-21.

- Důkazy: kopie rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.5.2013, č.j. UOOU-00182/13-27
- kopie rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013 č.j. UOOU-00182/13-21
- kopie rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013, č.j. UOOO-00182/13-21

III.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal tento

r o z s u d e k:

rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.5.2013, Čj. UOOU-00182/13-27 a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25.3.2013, Čj. UOOO-00182/13-21 se zrušují a jim předcházející řízení se zastavuje.

JUDr. Marcela Wainerová, MBA
Vězeňská služba České republiky

KOPIE

na vědomí

032499 OHP

- 13 - 50 - 032795

- 13 - 50 - 032267

OS 666/
2013

Čj. UOOU-00182/13-27

Vězeňská služba ČR Generální ředitelství	
Datsto	22-05-2013
Čj.	VS 12/9/021/2013-SC/v.krb.
Přílohy	

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 20. května 2013 podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, České republiky - Vězeňské služby České republiky, se sídlem Soudní 1972/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, podaný proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-00182/13-21 ze dne 25. března 2013, se zamítá.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníkovi řízení, České republiky - Vězeňské službě České republiky, se sídlem Soudní 1972/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, (dále jen „účastník řízení“) doručeno dne 16. ledna 2013. Podkladem pro zahájení tohoto řízení byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené inspektorkou Úřadu RNDr. Kamilou Bendovou, CSc. ve dnech 22. června až 3. prosince 2012 ukončené kontrolním protokolem zn. INSP1-5838/11-26/BYT ze dne 5. prosince 2012.

Ze spisového materiálu je především zřejmé, že v době mezi 14. květnem a 5. červnem 2012 došlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům 8 osob umístěných ve vazebních věznicích v souvislosti s případem a zatčením MUDr. Davida Ratha a následnému zveřejnění fotografií těchto osob v deníku Blesk dne 2. a 5. června 2012. Šetřením účastníka řízení bylo zjištěno, že zveřejněné údaje pocházely z vězeňského informačního systému a k jejich úniku došlo jednáním dvou osob. Jednalo se o příslušníka Vězeňské služby České republiky a o občanského pracovníka na pozici psychologa, proti kterým bylo dne 10. června 2012 zahájeno trestní stíhání.

Dále z předmětného spisového materiálu vyplynulo, že do vězeňského informačního systému, resp. k osobním údajům vězněných osob, měli přístup všichni zaměstnanci účastníka řízení (kteří byli oprávněni pracovat s informačním systémem) bez rozdílu, tudíž i zaměstnanci z jiných věznic, než ve kterých byly vězněny osoby, na jejichž osobní údaje bylo nahlíženo. Přesněji řečeno, kontrolní protokol zn. INSP1-5838/11-26/BYT ze dne 5. prosince 2012 konstatoval, že „oprávnění přístupu do osobních údajů vězňů z jiné věznice bylo před incidentem nastaveno tak, že jej měli všichni zaměstnanci, kteří měli funkční místo ve správě vězňů. Naopak nyní mají pouze vybraní uživatelé vězeňského informačního systému přístup k osobním údajům osob vězněných v jiných věznicích.“ Tedy, jak lze dovodit

z kontrolního protokolu, poté, co účastník řízení v důsledku předmětného incidentu provedl korekce ohledně přístupových práv, mají do vězeňského informačního systému přístup pouze zaměstnanci účastníka řízení podle úkolu, který provádějí, a to tak, aby všechny osobní údaje, které jsou jim zobrazeny, byly nezbytně nutné k právě prováděnému úkolu.

Správnímu orgánu prvního stupně dále bylo dne 22. ledna 2013 doručeno vyjádření účastníka řízení, konstatující, že k vězeňskému informačnímu systému, konkrétně k fotografiím jednotlivých vězňů, měl přístup každý zaměstnanec účastníka řízení, který byl jakýmkoliv způsobem povinen pracovat s daty vězněných osob. Jednalo se o pracovní pozice ředitele, zástupce ředitele, správních referentů úseku správního, dozorců výkonu vazby a výkonu trestu, vychovatelů výkonu trestu a vazby, sociálních pracovníků, pedagogů, psychologů, strážných vězeňské stráže, příslušníků prevence a stížností, zaměstnanců zdravotních středisek, materiálních intendantů, zaměstnanců úseku zaměstnávání vězněných osob, účetních, duchovních zaměstnanců a příslušných vedoucích funkcionářů. Účastník řízení dále uvedl, že v době, kdy došlo k nahlížení do vězeňského informačního systému ze strany dvou výše uvedených zaměstnanců, platil interní předpis „Nařízení generálního ředitele č. 20/2005, o provozu vypočetní techniky ve Vězeňské službě České republiky“. Tento v § 4 definuje činnost uživatele v počítačové síti, a to včetně omezení a zákazů. Podle § 4 odst. 7 tohoto nařízení uživatel odpovídá při práci s údaji za dodržování předpisů o ochraně osobních údajů v informačních systémech. V § 10 předmětného nařízení jsou pak uvedena další opatření pro ochranu osobních údajů v síti účastníka řízení.

Následně bylo dne 12. února 2013 účastníkem řízení na základě žádosti správního orgánu prvního stupně sděleno, že k vězeňskému informačnímu systému, konkrétně k fotografiím jednotlivých vězňů, mělo přístup, a to k datu, kdy byly předmětné fotografie neoprávněně předány tisku, cca 5.000 zaměstnanců účastníka řízení.

Po výzvě účastníkovi řízení podle § 36 zákona správního řádu správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí čj. UOOU-00182/13-21 ze dne 25. března 2013. V rozhodnutí správní orgán prvního stupně vyhodnotil počínání účastníka řízení jako porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, a tedy i jako spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, za což byla účastníkovi řízení v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 50.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno dne 25. března 2013.

Účastník řízení rozhodnutí posléze napadl řádným rozkladem vyjádřeným dopisem čj. VS 1/058/001/2013-50/PRV/085 ze dne 5. dubna 2013, který byl Úřadu doručen do datové schránky dne 9. dubna 2013.

V rozkladu účastník řízení především uvedl, že se správního deliktu nedopustil, přičemž není vyloučeno zahájení řízení o přestupku vůči konkrétním osobám, kterých jednáním došlo ke zveřejnění fotografií 8 osob umístěných ve vazebních věznicích v souvislosti se zatčením MUDr. Davida Ratha. K údajům ve vězeňském informačním systému musí mít, podle názoru účastníka řízení, přístup všichni zaměstnanci, kteří je do tohoto systému vkládají nebo používají ke své práci. Těmito zaměstnanci nesmí a nemohou být pouze zaměstnanci konkrétní věznice, ve které je vězněná osoba umístěna. Přehodnocení přístupu konkrétních zaměstnanců, ke kterému účastník řízení přikročil, tento princip nikterak nezměnilo. Počet zaměstnanců oprávněných k přístupu nemá dle jeho vyjádření se zveřejněním předmětných fotografií žádnou souvislost. Dále účastník řízení uvedl, že promítl povinnosti při ochraně osobních údajů do svých vnitřních předpisů, o čemž byl Úřad již v průběhu kontroly informován. Porušení povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. i vnitřními předpisy

7

o ochraně osobních údajů v informačních systémech konkrétními zaměstnanci, mu nelze, podle jeho mínění, přičítat k tíži. Žádný předpis nemůže zabránit jejich porušení. Režim ochrany osobních údajů uplatněný ve vězeňském informačním systému umožnil identifikovat osoby, které jej porušily a vyvodit důsledky. Závěrem účastník řízení uvedl, že zajištění ochrany osobních údajů nemůže spočívat v hledání výkladu právní úpravy, který umožní ukládat za údajné porušení povinnosti sankce. Znovu zopakoval, že se porušení zákona č. 101/2000 Sb. nedopustil a poukázal také na novelu tohoto zákona, která je součástí Ministerstvem vnitra navrženého zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu (čj. MV-10491/LG-2013), dle kterého může Úřad upustit od uložení pokuty, pokud dojde k nápravě zjištěného protiprávního stavu. Z uvedených důvodů proto účastník žádá rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházelo jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

K předmětu řízení odvolací orgán, a to v souladu se správním orgánem prvního stupně, především konstatuje, že údaje o fyzické osobě vedené ve vězeňském informačním systému, včetně fotografie, jako jejich nosiče, jsou nepochybně osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se týkají určeného subjektu údajů, resp. se k němu vztahují. Dále lze uvést, že účastník řízení tím, že stanovil účel, prostředky a způsob zpracování osobních údajů osob ve výkonu vazby (resp. obecně vězněných osob), tj. jejich zpracování ve vězeňském informačním systému, se stal správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. a odpovídá proto za dodržování povinností stanovených pro jejich zpracování zákonem č. 101/2000 Sb., samozřejmě včetně povinností uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení je správce osobních údajů povinen přijmout mj. taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, resp. obecně k jejich neoprávněnému zpracování.

Odvolací orgán konstatuje, že interní předpis „Nařízení generálního ředitele č. 20/2005, o provozu výpočetní techniky ve Vězeňské službě České republiky“ tak, jak byl účastníkem řízení aplikován, umožňoval, aby k veškerým osobním údajům měl přístup každý zaměstnanec, který byl jakýmkoli způsobem povinen pracovat s daty vězněných osob. Tento stav evidentně svědčí o nedostatečném plnění povinností účastníka řízení posoudit rizika týkající se zabránění neoprávněnému čtení, kopírování a přenosu záznamů obsahujících osobní údaje, jak ukládá § 13 odst. 3 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., a také o přímém porušení povinností uložených ustanovením § 13 odst. 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. zajistit, aby fyzické osoby měly přístup pouze k osobním údajům odpovídajícím oprávnění těchto osob. V této souvislosti je nezbytné zvláště zdůraznit, že míra plnění povinností podle § 13 odst. 3 a 4 zákona č. 101/2000 Sb. je nutno, vzhledem k dikci předvětí obou posledně zmíněných ustanovení, považovat za zásadní kritérium k posouzení míry plnění povinností uložených v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Uvedená skutečnost tak svědčí o porušení povinností podle § 13 zákona č. 101/2000 Sb. ze strany účastníka řízení.

V důsledku (nejenom) výše uvedených nedostatečných opatření při zabezpečení osobních údajů účastníkem řízení poté mohlo dojít k neoprávněnému zveřejnění osobních údajů z jeho informačního systému. Tím samozřejmě není vyloučeno zároveň uplatnit v samostatných řízeních odpovědnost osob, které konkrétně způsobily porušení příslušné povinnosti.

O nevyhovujícím plnění povinností při zabezpečení osobních údajů podle § 13 zákona č. 101/2000 Sb. ke dni, kdy byly předmětné fotografie neoprávněně předány tisku, ostatně svědčí i účastníkem řízení následně provedené opatření, na jehož základě byl přístup k osobním údajům povolen pouze zaměstnancům účastníka řízení podle úkolu, který provádějí, a to tak, aby všechny osobní údaje, které jim jsou zobrazeny, byly nezbytně nutné k právě prováděnému úkolu. Na tomto místě je ovšem nezbytné také poznamenat, že účastník řízení se mylně domnívá, že by Úřad jako rozhodující důvod pro přidělení

přístupových práv jednostranně akcentoval příslušnost zaměstnance ke konkrétní věznici nebo počet zaměstnanců oprávněných k přístupu; kritériem je pracovní zařazení konkrétního zaměstnance a z něj vyplývající nutnost pracovat s osobními údaji. V této souvislosti ovšem účastník řízení ani v kontrole ani správním řízení nijak neodůvodnil, proč potřebují řadoví zaměstnanci mít v informačním systému přímý a nepřetržitý přístup k údajům vězňů z jiných věznic, přičemž dle odvolacího orgánu takový důvod ani neexistuje. Stejně tak je z výše uvedeného zjevné, že se rozhodně nejedná o účelové nalézání výkladu směřujícího k potrestání účastníka řízení, nýbrž o logický výklad právní normy.

Odpovědnost účastníka za správní delikt je sice postavena na objektivní odpovědnosti (tedy bez ohledu na zavinění), nicméně ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. zakotvuje liberální důvod, při jehož naplnění se právnická osoba, tedy i účastník řízení, může odpovědnosti za správní delikt zprostit. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Nicméně zjištěné porušení povinností podle § 13 odst. 3 a 4 zákona č. 101/2000 Sb. aplikaci § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. evidentně znemožňuje.

Z druhé strany okolnosti nepochybně svědčící pro účastníka řízení, především to, že osoby, které unik dat způsobily, byly jím samotným identifikovány, pak správní orgán prvního stupně dostatečně zohlednil při stanovení výše pokuty, která mohla v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. dosáhnout výše až 5.000.000 Kč a uložena pokuta tudíž činí pouhé jedno procento zákonné sazby. V této souvislosti tak odvolací orgán konstatuje, že správní orgán prvního stupně při rozhodování o výši pokuty správně přihlédl jak k přetěžujícím tak i polehčujícím okolnostem a pokutu tudíž považuje za přiměřenou a řádně odůvodněnou.

K argumentaci účastníka řízení připravovanou novelou zákona č. 101/2000 Sb., zejména nově navrhovaným ustanovením § 40c, podle kterého, dojde-li k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti, může Úřad pro ochranu osobních údajů upustit od uložení pokuty, je třeba uvést, že se jedná pouze o návrh novely zákona, která dosud nebyla schválena (dokonce ani předložena do Parlamentu České republiky) a není tak součástí právního řádu. Takováto argumentace je tedy evidentně irelevantní. Nadto je třeba upozornit, že podle navrhovaného ustanovení by i poté, co by navrhované změny vstoupily v platnost, bylo ponecháno na zvážení Úřadu, zda bude od uložení sankce upuštěno či nikoli.

Odvolací orgán tedy neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení a na základě všech shora uvedených důvodů proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nelze odvolat.

Praha 20. května 2013

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA ČESKÉ REPUBLIKY

Generální ředitelství
Soudní č. 1672/1a; poštovní přihrádka 3, 140 67 Praha 4
Tel.: 244 024 111, Fax: 241 405 025, ISDS: b86abcb

VÁŠ DOPIS č.j.: UOOU-00182/13-21
ZE DNE: 25.3.2013
NAŠE č.j.: VS 1/058/001/2013-50/PRV/085

Úřad pro ochranu osobních údajů
odbor správních činností

VYŘIZUJE: JUDr. Šimek
TELEFON: 244 024 418
FAX: 244 024 804
E-MAIL: Isimek@grvs.justice.cz

Pplk. Sochora 27
170 00 Praha 7

V Praze dne 5. dubna 2013

Rozklad proti rozhodnutí ze dne 25.3.2013 č.j. UOOO-00182/13-21

Dne 25.3.2013 obdržela Vězeňská služba České republiky (dále jen „Vězeňská služba“) rozhodnutí ze dne 25.3.2013 č.j. UOOO-00182/13-21 (dále jen „rozhodnutí“), kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), byla jí uložena pokuta ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí podává Vězeňská služba v zákonné lhůtě rozklad.

Podle rozhodnutí Vězeňská služba jako správce osobních údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů vězňených osob v jí provozovaném Vězeňském informačním systému (dále jen „VIS“) porušila povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů tím, že ke všem údajům vedeným ve VIS měli přístup všichni zaměstnanci oprávnění v něm pracovat, a v důsledku toho došlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům 8 osob umístěných ve vězeňských věznicích v souvislosti s kauzou a zatčením MUDr. Davida Rathy a následnému zveřejnění fotografií těchto osob v deníku Blesk dne 2. a 5. června 2012.

Vězeňská služba již ve svém vyjádření ze dne 22.1.2013 k zahájení správního řízení poukázala na to, že se porušení povinností zakládajících správní delikt podle zákona o ochraně osobních údajů nedopustila s tím, že v případě přístupu a zveřejnění předmětných fotografií není vyloučeno zahájení řízení o přestupku vůči konkrétním fyzickým osobám, které se tohoto jednání dopustily.

K údajům vězňených osob vedeným ve VIS musí mít přístup všichni zaměstnanci, kteří je do VIS vkládají nebo je používají ke své práci. Těmito zaměstnanci nejsou a ani nemohou být pouze zaměstnanci konkrétní věznice, ve které je vězňená osoba umístěna. Přehodnocení přístupu konkrétních zaměstnanců, ke kterému Vězeňská služba přikročila, tento z povahy věci objektivně nutný princip nikterak nezměnilo, jak se mylně dovozuje v napadeném rozhodnutí. Počet

zaměstnanců oprávněných k přístupu do VIS nemá se zveřejněním předmětných fotografií žádnou příčinnou souvislost.

Vězeňská služba promítla povinnosti při ochraně osobních údajů stanovené zákonem o ochraně osobních údajů do svých vnitřních předpisů, o čemž Úřad pro ochranu osobních údajů v průběhu kontroly i probíhajícího správního řízení podrobně informovala. Porušení povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů i vnitřními předpisy Vězeňské služby o ochraně osobních údajů v informačních systémech včetně VIS konkrétními zaměstnanci nelze přičítat k tíži Vězeňské služby. Žádný předpis nemůže zabránit jeho porušení. Režim ochrany osobních údajů uplatněný ve VIS umožnil identifikovat osoby, které jej porušily, a vyvodit vůči nim odpovědnost. Dokládá to i trestní řízení vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů vůči konkrétním zaměstnancům Vězeňské služby. Vězeňská služba tedy není účastníkem řízení o sankcích za porušení zákona o ochraně osobních údajů.

Zajištění ochrany osobních údajů ve věcné působnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů nemůže spočívat v hledání výkladu právní úpravy, který mu umožní ukládat za údajné porušení povinností sankce. Jak je výše uvedeno, porušení zákona o ochraně osobních údajů se nedopustila Vězeňská služba. V této souvislosti poukazujeme na novelu zákona o ochraně osobních údajů (zejména § 40c a důvodová zpráva k němu), která je součástí Ministerstvem vnitra navrženého zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu (č.j. MV-10491/LG-2013).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a řízení ve věci bylo podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno. Nebude-li tomuto návrhu vyhověno, hodláme se domáhat ochrany svých práv soudní cestou.

JUDr. Marcela Wainerová, MBA
ředitelka oddělení majetkoprávního

Příloha: pověření

Čj. UOOU-00182/13-21

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 25. března 2013 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: Česká republika – Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1972/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, jako správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti se zpracováním osobních údajů vězňených osob, tím, že v jím provozovaném vězeňském informačním systému měli přístup ke všem údajům vedeným v tomto systému všichni zaměstnanci oprávnění v něm pracovat (cca 5000 osob), v důsledku čehož došlo v době mezi 14. květnem a 5. červnem 2012 k neoprávněnému přístupu k osobním údajům 8 osob umístěných ve vazebních věznicích v souvislosti s kauzou a zatčením MUDr. Davida Ratha a následnému zveřejnění fotografií těchto osob v deníku Blesk dne 2. a 5. června 2012,

porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 50.000 Kč
(slovy padesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČ účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozováním vězeňského informačního systému bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo účastníku řízení, České republice – Vězeňské službě České republiky, doručeno dne 16. ledna 2013. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené inspektorkou Úřadu pro ochranu osobních údajů RNDr. Kamilou Bendovou, CSc., ve dnech 22. června až 3. prosince 2012.

Ze spisového materiálu vyplývá, že do jednotného informačního systému, resp. k osobním údajům vězněných osob, měli přístup všichni zaměstnanci účastníka řízení (kteří byli oprávněni pracovat s informačním systémem) bez rozdílu, tudíž i zaměstnanci z jiných věznic, než ve kterých byly vězněny osoby, na jejichž osobní údaje bylo nahlíženo. Dále je ze spisového materiálu zřejmé, že v době mezi 14. květnem a 5. červnem 2012 došlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům 8 osob umístěných ve vazebních věznicích v souvislosti s kauzou a zatčením MUDr. Davida Ratha a následnému zveřejnění fotografií těchto osob v deníku Blesk dne 2. a 5. června 2012.

Šetřením účastníka řízení bylo zjištěno, že k úniku osobních údajů z informačního systému došlo jednáním dvou osob. Jednalo se o příslušníka Vězeňské služby a o občanského pracovníka na pozici psychologa, proti kterým bylo dne 10. června 2012 zahájeno trestní stíhání.

Správnímu orgánu bylo dne 22. ledna 2013 doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém v návaznosti na výzvu správního orgánu uvedl, že k vězeňskému informačnímu systému, konkrétně k fotografiím jednotlivých vězňů, měl přístup každý zaměstnanec účastníka řízení, který je jakýmkoliv způsobem povinen pracovat s daty vězněných osob. Jedná se o pracovní pozice ředitele, zástupce ředitele, správních referentů úseku správního, dozorců výkonu vazby a výkonu trestu, vychovatelů výkonu trestu a vazby, sociálních pracovníků, pedagogů, psychologů, strážníků vězeňské stráže, příslušníků prevence a stížností, zaměstnanců zdravotních středisek, materiálních intendantů, zaměstnanců úseku zaměstnávání vězněných osob, účetních, duchovních zaměstnanců a příslušných vedoucích funkcionářů. Účastník řízení dále uvedl, že v době, kdy došlo k nahlížení do informačního systému ze strany dvou výše uvedených zaměstnanců, platil interní předpis Nařízení generálního ředitele č. 20/2005, o provozu výpočetní techniky. Tento v § 4 definuje činnost uživatele v počítačové síti, a to včetně zakazů. Podle odstavce 7 tohoto ustanovení uživatel odpovídá při práci s údaji za dodržování předpisů o ochraně osobních údajů v informačních systémech. V § 10 nařízení jsou pak uvedena další opatření pro ochranu osobních údajů v síti účastníka řízení.

K žádosti o zaslání kopií usnesení o zahájení trestních stíhání ve věci úniku fotografií z informačního systému účastník řízení uvedl, že Generální inspekce bezpečnostních sborů zahájila trestní stíhání pod čj. [REDAKCE]. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo generálnímu řediteli účastníka řízení předáno s odkazem na § 37 odst. 2 zákona č. 341/2011., o Generální inspekci bezpečnostních sborů, jako informace o skutečnostech zjištěných při plnění úkolů Generální inspekce bezpečnostních sborů, na jejichž základě lze příslušníka zprostit výkonu služby nebo přijmout jiné rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Součástí informace je rovněž poučení podle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, z něhož vyplývá, že předmětná usnesení nelze v kopii poskytnout. Závěrem účastník řízení uvedl, že nesouhlasí se zahájením správního řízení, neboť přijal dle jeho mínění dostatečná opatření k tomu, aby k úniku fotografií z vězeňského informačního systému nedošlo.

Dne 12. února 2013 bylo na základě žádosti sděleno, že k vězeňskému informačnímu systému, konkrétně k fotografiím jednotlivých vězňů, mělo přístup cca 5000 zaměstnanců účastníka řízení.

Správnímu orgánu bylo dále dne 15. února 2013 doručeno vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů, a to v návaznosti na výzvu k zaslání kopií usnesení o zahájení trestního stíhání příslušníka a zaměstnance účastníka řízení. Z vyjádření je zřejmé, že Generální inspekce bezpečnostních sborů má v daném případě postavení orgánu činného v trestním řízení. Pod čj. [REDAKCE] je vedeno trestní řízení, přičemž dne 10. června 2012 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání a sděleno obvinění ze spáchání přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, v jednočinném souběhu s přečinem zneužití pravomoci úřední osoby a zločinu úplatku, pouze proti příslušníkovi Vězeňské služby. Vzhledem ke skutečnosti, že toto trestní řízení nebylo ukončeno, odkázala Generální inspekce bezpečnostních sborů na ustanovení § 8a odst. 1 a § 65 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., s tím, že není možné požadovanou kopii usnesení poskytnout. Rovněž tak nemůže zaslat požadovaný dokument v trestní věci občanského zaměstnance, neboť v tomto případě bylo trestní stíhání krajským státním zastupitelstvím zastaveno.

K předmětu řízení lze konstatovat, že údaje o fyzické osobě vedené ve vězeňském informačním systému, a to včetně fotografie, jako jejich nosiče, jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se týkají určeného subjektu údajů, resp. se k němu vztahují, dále lze uvést, že účastník řízení tím, že stanovil účel, prostředky a způsob zpracování osobních údajů osob ve výkonu vazby (resp. obecně vězňených osob), tj. jejich zpracování ve vězeňském informačním systému, se stal správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. a tedy odpovídá za dodržování povinností stanovených pro jejich zpracování zákonem č. 101/2000 Sb., a to včetně povinnosti vyjádřené v § 13 odst. 1 tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení je správce osobních údajů povinen přijmout mj. taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, resp. obecně k jejich neoprávněnému zpracování. Dále je správce podle § 13 odst. 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. v oblasti automatizovaného zpracování osobních údajů v rámci opatření podle odstavce 1 povinen také zajistit, aby fyzické osoby oprávněné k používání systémů pro automatizovaná zpracování osobních údajů měly přístup pouze k osobním údajům

odpovídajícím oprávnění těchto osob, a to na základě zvláštních uživatelských oprávnění zřízených výlučně pro tyto osoby.

Povinnost dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a této povinnosti odpovídající skutková podstata správního deliktu v § 45 odst. 1 písm. h) téhož zákona je formulovaná jako odpovědnost za následek. Dojde-li tedy k následku předvídanému v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. (neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům), což je v této věci nepochybné, znamená to, že se správce osobních údajů dopustil správního deliktu. Odpovědnost za správní delikt je přitom postavena na objektivní odpovědnosti (tedy bez ohledu na zavinění), přičemž zákon č. 101/2000 Sb. upravuje v § 46 odst. 1 liberační důvod, při jehož naplnění se právnická osoba může odpovědností za správní delikt zprostit.

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Posuzování naplnění liberačního ustanovení je přitom závislé vždy na konkrétních okolnostech daného případu a nelze jej dle názoru správního orgánu jakkoliv předem zobecnit (při současném respektování limitu vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního řádu).

Správní orgán přitom považuje za nezbytné konstatovat, že v případě ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. (a ostatně všech liberačních ustanovení) se přenáší důkazní břemeno na účastníka řízení a je to on, kdo musí k prokázání liberace navrhnout důkazy (srov. Mates P. a kolektiv: Základy správního práva trestního, 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2002, str. 12; dále také § 52 správního řádu).

Správní orgán tedy na základě shora uvedeného posuzoval jednání účastníka řízení i z hlediska ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán v této souvislosti uvádí, že vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv např. spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry atp.).

V případě účastníka řízení je zřejmé, že nepřijal dostatečná opatření pro zabezpečení osobních údajů, v důsledku čehož měl každý zaměstnanec, který byl povinen pracovat s informačním systémem, přístup k osobním údajům všech vězněných osob, a to i v případě, kdy tento přístup nebyl nezbytný k výkonu jeho práce. Pouhé vymezení povinností, zákazů a oprávnění při práci s informačním systémem ve vnitřním předpise nelze považovat za veškeré možné úsilí, které mohl účastník řízení vynaložit k tomu, aby zabránil neoprávněnému přístupu k osobním údajům. Je přitom nutno znovu zdůraznit, že postup účastníka řízení je zřejmým porušením povinnosti, kterou mu zcela jasně ukládá § 13 odst. 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., a proto je dle správního orgánu aplikace liberačního ustanovení podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. zcela vyloučena.

Správní orgán tak považuje za prokázané, že účastník řízení svým jednáním při vedení vězeňského informačního systému porušil povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby

nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů.

Při stanovení výše sankce přihlédl správní orgán jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že neomezený přístup do informačního systému měl vysoký počet zaměstnanců účastníka řízení (cca 5000), a dále ke skutečnosti, že všichni zaměstnanci měli přístup k značnému rozsahu osobních údajů všech vězňených osob, a to včetně citlivých údajů (o odsouzení za trestný čin nebo o zdravotním stavu). Za polehčující okolnost považuje správní orgán skutečnost, že v důsledku nepřijetí dostatečných opatření k zabezpečení osobních údajů došlo k prokazatelnému úniku informací pouze o 8 osobách, jejichž totožnost byla veřejnosti v souvislosti s medializovanou kauzou zatčení MUDr. Davida Ratha již známa, a především k tomu, že osoby, které tento únik způsobily, byly samotným správcem identifikovány. Po zhodnocení uvedených okolností případu uložil správní orgán sankci v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 25. března 2013

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností

Česká republika
Vězeňská služba České republiky
generální ředitelství

Č.j.: VS 26/31/2012-50/všeob/080

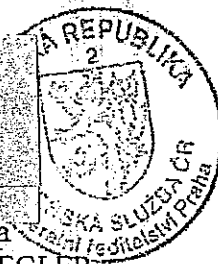
V Praze dne 14.6. 2012

Česká republika - Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67
Praha 4, IČ: 00212423, jednající níže podepsaným generálním ředitelem, tímto

POVĚŘUJE

JUDr. Marcelu Waňmerovou, MBA, právníka generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, [redacted]
aby zastupovala Českou republiku ve všech právních věcech a záležitostech, ve kterých vystupuje jménem České republiky Vězeňská služba České republiky, zejména jednala za Českou republiku jako účastníka v řízeních před soudy a jinými orgány a institucemi České republiky.

Vrchní/státní rada
brig. gen. PhDr. Jiří TREGLER
generální ředitel
Vězeňské služby České republiky

Poštovní adresa: P.O.Box 3, Soudní 1672/1a, Praha 4, 140 67

